

Sygn. akt **V Ca 19/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Majewska
Sędziowie:	SSO Jan Bołonkowski SSR del. Dorota Walczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Urszula Kujawska

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W.

z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt I C 4084/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz K. G. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 19/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 września 2016 r. powódka K. G. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew, (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W.: 1. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 6000 zł z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od dnia 6.09.2016 r. do dnia zapłaty; 2. oddalił powództwo w pozostałej części dotyczącej odsetek; 3. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 2988,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego:

W dniu 15 października 2010 r. K. G. działająca jako konsument, zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę (...). Umowa ubezpieczenia została potwierdzona polisą o numerze (...), opartą na Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia (...) z Ubezpieczeniowymi Funduszami Kapitałowymi (...) (OWU (...) (...)) ze składką regularną. Wartość składki regularnej została ustalona na kwotę 12.000,00 zł, którą powód uiszczal corocznie. Wpłacone składki były przez (...)S.A. przeznaczane na zakup jednostek uczestnictwa ubezpieczeniowych funduszu kapitałowego (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Umowa została zawarta na wniosek powoda. Ubezpieczający oświadczył, że przed zawarciem umowy doręczony został mu tekst OWU, a także zapoznał się z jego treścią – w tym z tabelą opłat i limitów. Treść polisy oraz Ogólnych Warunków Ubezpieczenia nie były z powodem indywidualnie uzgadniane, powód nie miał możliwości zapoznania się z ich treścią przed zawarciem umowy. Powód nie miał świadomości opłat w przypadku przedterminowego rozwiązania polisy.

Zgodnie z postanowieniami Ogólnych Warunków Ubezpieczenia suma ubezpieczenia stanowiła kwotę równą wartości polisy, powiększoną o 5% wartości polisy. Wartością polisy była natomiast kwota będąca iloczynem liczby jednostek uczestnictwa znajdujących się na rachunku, nabytych za składki regularne i ceny sprzedaży jednostki uczestnictwa. Wartość wykupu stanowiła kwota będąca iloczynem liczby jednostek uczestnictwa znajdujących się na rachunku, a nabytych za składki regularne i dodatkowe oraz ceny sprzedaży jednostki uczestnictwa, pomniejszona o opłatę za całkowity wykup wartości polisy oraz opłatę za całkowity wykup wartości dodatkowej.

Umowa była zawarta na czas nieokreślony (art. IV OWU). Zgodnie z art. VI ust. 5 OWU ubezpieczenie wygasało m.in. w przypadku śmierci ubezpieczonego, nieopłacenia przez ubezpieczającego składki regularnej, a także na skutek wypłacenia wartości wykupu. W przypadku wygaśnięcia ubezpieczenia Towarzystwo miało obowiązek dokonać wypłaty wartości wykupu.

Zgodnie z art. IX OWU wykup polisy polegał na wypłacie ubezpieczającemu wartości wykupu. Wartość wykupu stanowiła sumę wartości polisy pomniejszoną o opłatę za całkowity wykup wartości polisy oraz wartości dodatkowej pomniejszonej o opłatę za całkowity wykup wartości dodatkowej, które to opłaty określone została w tabeli opłat i limitów.

Ogólne warunki ubezpieczenia przewidywały ponadto takie świadczenia ze strony ubezpieczonego, jak: opłatę administracyjną, opłatę za zarządzanie grupami funduszy, opłatę za zamianę jednostek uczestnictwa z jednego funduszu na inny. Zgodnie z pozycją czwartą tabeli opłat i limitów zawartą w polisie ubezpieczeniowej nr (...) opłata za całkowity wykup wartości polisy wynosiła w pierwszym roku 98%, w drugim 95%, w trzecim 85%, w czwartym 70%, w piątym 55%, w szóstym 40%, w siódmym 25%, w ósmym 20%, w dziewiątym 10%, w dziesiątym 5% a od jedenastego nie była już naliczana.

W dniu 4 kwietnia 2016 r. powód i pozwany zawarli aneks do umowy, w którym zdefiniowano „wartość umowy” jako „sumę składek regularnych płatnych przez ubezpieczającego w okresie, przez jaki ubezpieczający zgodnie z umową zobowiązany jest do ponoszenia opłat w przypadku całkowitego częściowego wykupu wartości polisy, przy założeniu ciągłego trwania umowy i regularnego opłacania składek w całym okresie ubezpieczenia. W przypadku, w którym ubezpieczający zobowiązany jest do ponoszenia opłat w przypadku całkowitego lub częściowego wykupu wartości polisy przez okres dłuższy niż 10 lat, wartość umowy ograniczona była do sumy składek regularnych płatnych przez ubezpieczającego przez okres pierwszych 10 lat trwania umowy. Przy ustalaniu wartości umowy pod uwagę brana była wysokość składki wskazana w polisie w momencie zawarcia umowy, tj. bez uwzględnienia ewentualnych zmian wysokości składek w przyszłości, np. z tytułu indeksacji.” (§ 1 ust. 1 aneksu).

W § 1 ust. 2 aneksu zawarto następujący zapis: „Strony modyfikują uzgodnione w Umowie zasady obliczania wysokości opłaty za całkowity lub częściowy wykup wartości polisy w ten sposób, że opłata ta będzie wyliczana w dotychczasowy sposób z zastrzeżeniem, że jej wysokość nie będzie mogła przekroczyć 5% wartości umowy. W przypadku, w którym wysokość opłaty za całkowity lub częściowy wykup wartości polisy obliczona zgodnie z umową, byłaby wyższa niż 5% wartości umowy, opłata ulega obniżeniu do wysokości 5% wartości umowy.”. Suma wszystkich opłat pobranych za wykupy częściowe oraz wykup całkowity nie mogła przekroczyć wartości zdefiniowanej w ust. 2 (§ 1 ust. 4 aneksu). Ponadto opłata za całkowity lub częściowy wykup wartości polisy, obliczona w sposób przyjęty w niniejszym aneksie nie może być wyższa niż ta sama opłata obliczona na podstawie dotychczasowych postanowień umowy (§ 1 ust. 5 aneksu).

W dniu 4 lipca 2016 r. powód podpisał wniosek o całkowitą wypłatę wartości polisy. Powyższy dokument wpłynął do pozwanego w dniu 7 lipca 2016 r. W związku z powyższym, w dniu 8 lipca 2016 r., pozwana spółka dokonała całkowitej wypłaty wartości wykupu na rzecz powoda. Ww. wartość umorzonych jednostek uczestnictwa - wartość polisy z umowy głównej wynosiła kwotę 68.769,14 zł. Z umorzonych środków (...) S.A. pobrało od powoda opłatę za wykup w kwocie 6.000,00 zł, co stanowiło 9 % wartości zgromadzonych środków pieniężnych na dzień rozwiązania umowy.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2016 r. powód wezwał pozwane towarzystwo ubezpieczeń do zapłaty na jego rzecz kwoty 6.000,00 zł. Pozwany nie dokonał wypłaty na rzecz powoda jakichkolwiek kwot.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów oraz zeznań powoda. Sąd Rejonowy oddalił natomiast wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń na życie na okoliczność wysokości kosztów poniesionych przez pozwanego w związku z wygaśnięciem umowy ubezpieczenia.

Sąd Rejonowy uznał, że p owództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Na wstępie swoich rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że spór stron w niniejszej sprawie zogniskował się wokół kwalifikacji postanowień ogólnych warunków ubezpieczenia uprawniających stronę pozwaną do naliczania opłaty za wykup polisy w związku z wygaśnięciem stosunku ubezpieczenia łączącego strony – jako klauzul niedozwolonych.

Sąd Rejonowy nie zgodził się ze stanowiskiem pozwanego, jakoby pobrana opłata za wykup była należna, jako zgodna z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...) z dnia 23 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy uznał, że fakt zawarcia ww. aneksu przez strony nie anulował abuzywności postanowień OWU, w oparciu o które pozwany pobrał od powoda opłatę za wykup polisy, w związku z jej rozwiązaniem przez upływem dziesięciu lat. Decyzja Prezesa UOKiK wskazuje ramy, w jakich może poruszać się pozwany wprowadzając do umów ubezpieczenia zapisy dotyczące opłat za wykup polisy. Powód, jako konsument, nie został jednak pozbawiony prawa do dochodzenia swoich uprawnień przed sądem i żądania oceny postanowień konkretnej umowy pod kątem wypełnienia opisanych w treści art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. przesłanek abuzywności.

Sąd Rejonowy uznał, że podpisanie przez powoda ww. aneksu nie zmienia faktu, że powód nie miał wiedzy o wysokości kosztów i opłat, które miały zostać pokryte z pobranej przez pozwanego opłaty za wykup. Co więcej, pobrana przez pozwanego ww. opłata stanowiła ostatecznie aż niemal 9% zgromadzonych przez powoda na rachunku środków, a nie 5%. W tym stanie rzeczy definicja „wartości umowy” zawarta w § 1 ust. 1 aneksu, w zakresie, w jakim zawierała wyjaśnienie, że jest to „suma składek regularnych płatnych przez ubezpieczającego w okresie, przez jaki ubezpieczający zgodnie z umową zobowiązany jest do ponoszenia opłat” była niejasna, myląca i dopuszczająca interpretację, że opłata będzie wynosiła 5% środków zgromadzonych na dzień rozwiązania umowy. Podpisanie przez powoda ww. aneksu, ograniczającego wysokość możliwej do pobrania przez pozwanego opłaty za wykup polisy, było z punktu widzenia powoda działaniem w pełni racjonalnym i dlatego też nie sposób czynić powodowi zarzutu z tytułu jego podpisania. Brak jest dowodów, że treść ww. aneksu została z powodem indywidualnie wynegocjowana i że powód świadomie godził się na zapłacenie ograniczonej aneksem opłaty za wykup polisy. Zdaniem Sądu Rejonowego, brak jest podstaw do uznania, że powód godził się na przekazanie 9 % zgromadzonych przez siebie środków na rachunku ubezpieczenia na rzecz pozwanego, w związku z rozwiązaniem umowy, a przede wszystkim, iż rzeczywiście indywidualnie uzgadniano

z nim treść aneksu. Był to aneks (podobnie jak umowa) zredagowany w standardowy sposób i ujęty w powszechnie występującym u pozwanego masowym wzorze. Sąd Rejonowy uznał, że fakt podpisania przez powoda przedłożonego mu przez pozwanego ww. aneksu nie stanowi ważnej podstawy prawnej do pobrania przez pozwanego od powoda kwoty 6.000,00 zł w związku z rozwiązaniem przez powoda łączącej go z pozwanym umowy ubezpieczenia.

Sąd Rejonowy powołał się na treść art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 385² k.c., i wskazał, że zastrzeżenie dopuszczalności pobrania przez pozwanego spornej opłaty nie jest głównym świadczeniem stron. Sąd Rejonowy uznał za nietrafne odwołanie się przez pozwaną do treści art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej jako przepisu określającego główne świadczenia stron umowy ubezpieczenia. Przepis ten określa konieczne elementy treści umowy ubezpieczenia w sensie technicznym, wskazuje, jakie elementy stosunku prawnego strony obowiązane są uregulować. Wymóg ten nie jest jednak jednoznaczny jak wskazał Sąd z określeniem głównego świadczenia stron, stanowiącego materialną treść zobowiązania. Z powołanego przez pozwanego punktu 2 ust. 4 tego przepisu nie wynika bynajmniej, by strony obowiązane były przewidzieć w umowie, że w razie jej wypowiedzenia w określonym terminie ubezpieczony powinien uiścić ubezpieczycielowi opłatę dystrybucyjną. Przepis ten nakazuje określić zasady ustalania wartości wykupu, nie nakłada zaś obowiązku potrącenia z niej opłaty dystrybucyjnej. Także i z tej przyczyny argumentacja pozwanego o opłacie dystrybucyjnej, jako głównym świadczeniu ze strony powoda okazała się nietrafna.

Sąd wskazał, że zarzut abuzywności nie dotyczy świadczenia pozwanego ubezpieczyciela w postaci wypłaty wartości wykupu ale świadczenia ubezpieczonego (tyle, że potrącanego z wypłaty wartości wykupu) w postaci opłaty pobieranej właśnie przed całkowitą wypłatą wartości wykupu polisy. Świadczenie w postaci opłaty nie może stanowić głównego świadczenia stron umowy ubezpieczenia, skoro nie jest niezbędnym dla wypłaty wartości wykupu a jedynie postanowieniem przewidzianym na wypadek „przedwczesnego” jej rozwiązania, potrącanym przy okazji tej wypłaty z uwagi na jej rozwiązanie będące rezultatem złożenia wniosku o całkowitą wypłatę, bądź zaprzestania uiszczania przezeń wymagalnych składek regularnych - czyli działania bądź zaniechania konsumenta.

Sąd Rejonowy uznał, że zastrzeżenie przez pozwanego pobrania opłat ustalonych jako procent wartości polisy na wypadek rozwiązania umowy przed upływem 10 lat od daty jej zawarcia, pozostaje w sprzeczności z dyspozycją art. 385¹ § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że Pobieranie opłat za skorzystanie z ustawowo przyznanego prawa, stanowi ze strony pozwanego Towarzystwa (...) istotną barierę utrudniającą konsumentowi (powodowi) realizację przyznanego mu przez ustawodawcę prawa podmiotowego.

Ponadto zastrzeżona opłata stanowi nadmiernej wartości świadczenie konsumenta w razie rozwiązania umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym W ocenie Sądu opłata z tytułu wykupu wartości polisy odrywa się całkowicie od ekonomicznych aspektów i stanowi w istocie swoistą sankcję za rezygnację z dalszego kontynuowania umowy bez powiązania jej z realnie poniesionymi wydatkami, w przypadku zawarcia ubezpieczenia na rzecz konkretnej osoby, przy czym ma owo zastrzeżenie charakter uniwersalny tzn. jest całkowicie niezależne od wartości posiadanych przez ubezpieczonego jednostek uczestnictwa. Tak sformułowane postanowienie narusza dobre obyczaje, gdyż sankcjonuje przejście przez ubezpieczyciela całości wykupionych środków w całkowitym oderwaniu od skali poniesionych przez ten podmiot wydatków. W ocenie Sądu Rejonowego, brak jest jakichkolwiek argumentów pozwalających na poszukiwanie źródła uprawnień dla pozwanego do dokonywania potrąceń z kwoty wykupu powoda. Dążenie do pomniejszenia strat bądź zapewnienia zysków dla strony pozwanej nie może prowadzić do obciążenia tymże ryzykiem oraz wszelkimi ponoszonymi przez nią kosztami drugiej strony umowy ubezpieczenia. Usprawiedliwienia dla powyższego nie stanowi nawet fakt, że umowy ubezpieczenia na życie, ze swej natury, mają długoterminowy charakter, co pozwala na rozłożenie w czasie kosztów ponoszonych przez zakład ubezpieczeń.

Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany pobrał od powoda żadaną w niniejszym pozwie kwotę w oparciu o postanowienia wzorca umownego, które wyczerpują znamiona klauzul abuzywnych. Skutkiem tego było wyeliminowanie wskazanego postanowienia umowy ubezpieczenia ze stosunku prawnego - tj. uznanie go za bezskuteczne z mocy samego prawa. Bezpodstawnie potrącona kwota opłaty z tytułu całkowitego wykupu polisy w wysokości 6.000,00 zł powinna być

zwrócona powodowi według konstrukcji zwrotu nienależnego świadczenia w rozumieniu art. 410 § 1 k.c., o czym Sąd orzekł w punkcie 1. wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek stanowią przepisy art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c. Należy także przytoczyć, że zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy. Termin spełnienia takiego świadczenia musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez wierzyciela. W konsekwencji żądanie odsetek w przypadku bezpodstawnego wzbogacenia zasadne jest dopiero od chwili wezwania dłużnika przez wierzyciela na podstawie art. 455 k.c. do zwrotu wzbogacenia, niezależnie od daty wymagalności świadczenia. W związku z tym, że termin zwrotu przez pozwanego na rzecz powoda nienależnie pobranej opłaty od wykupu nie był określony w umowie, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki za opóźnienie w zapłacie ww. kwoty od dnia następującego po upływie wyznaczonego, 7-dniowego terminu od doręczenia pozwanemu skierowanego do niego pisemnego wezwania do zapłaty, co miało miejsce w dniu 29 sierpnia 2016 r. W konsekwencji, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od ww. kwoty opłaty od wykupu za okres od dnia 6 września 2016 r. do dnia zapłaty, oddalając w pkt 2 wyroku żądanie co do odsetek w niewielkim zakresie.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w punkcie 3. wyroku, zgodnie z przepisem art. 100 zdanie drugie k.p.c., wobec uwzględnienia żądania powoda niemalże w całości.

Apelację od wyroku złożył pozwany zaskarżając wyrok w części, tj. co do pkt. I i III oraz zarzucając:

1. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mające wpływ na treść orzeczenia, przez:

a) dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny dowodów i błędne wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy, że podstawą obliczenia wartości wykupu polisy były postanowienia OWU przed zmianą nadaną im przez Aneks do umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi (...) ze składką regularną nr polisy (...) (dalej jako „Aneks”), podczas gdy do rozwiązania umowy doszło na podstawie OWU po dokonanych Aneksem zmianach;

b) poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów polegającej na błędnym uznaniu, że zapis wprowadzający przez pozwanego w umowie ubezpieczenia opłaty pobieranej w przypadku całkowitego lub częściowego wykupu wartości polisy w wysokości wskazanej po zmianach wprowadzonych Aneksem do umowy ubezpieczenia, kształtuje prawa i obowiązki powoda w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, podczas gdy brak jest ku temu przesłanek;

c) poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że pobranie przez pozwanego opłaty w wysokości 6000,00 zł, stanowi niedozwolone zastrzeżenie umowne podczas gdy opłata ta pobrana została w wysokości 5 %, zgodnie z aneksem zawartym przez strony;

d) poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że zastosowana w aneksie definicja wartości umowy była niejasna, myląca i dopuszczająca interpretację, że opłata będzie wynosiła 5% środków zgromadzonych na dzień rozwiązania umowy, podczas gdy definicja ta została wyjaśniona w sposób obszerny w aneksie;

e) poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że pobrana przez pozwanego opłata stanowiła 9 % zgromadzonych przez powoda na rachunku środków, a nie jak wskazywał aneks 5 %, podczas gdy pobrana opłata stanowiła 5 % wartości umowy o której mowa w 1 ust. 2 Aneksu;

f) poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że skorzystanie przez powoda z prawa rezygnacji z dalszego trwania stosunku ubezpieczenia jest bardzo iluzoryczne bowiem konsument napotyka w takim wypadku na zastrzeżenie opłaty za wykup pobieranej przez pozwanego jak w wypadku powoda - 9 %, podczas gdy pozwana pobrała opłatę w wysokości 5% zgodnie z aneksem zawartym przez strony.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. IX ust. 1 OWU w zw. z pkt. 4 Tabeli opłat i limitów poprzez błędne uznanie, że wskazane zapisy OWU mają w sprawie zastosowanie podczas gdy brak było podstaw do jego zastosowania bowiem w niniejszej sprawie zastosowane powinny zostać §1 ust. 1 w zw. z §1 ust. 2 Aneksu;

b) art. 65 § 2 k.c. w zw. Aneksem do umowy ubezpieczenia poprzez niezastosowanie Aneksu podczas gdy Aneks miał zastosowanie;

c) art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. poprzez błędne zastosowanie, podczas gdy brak było postaw do uznania, że przepisy te mają zastosowanie zastosowane w sprawie.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez oddalenie powództwa w zakresie punktu I oraz orzeczenie o kosztach procesu w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie wobec bezzasadności jej zarzutów i prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy. Stan faktyczny nie był w istocie sporny. Sąd Okręgowy podziela również wyczerpującą ocenę prawną zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy za wyjątkiem uznania, że podstawą prawną roszczenia były przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. W ocenie Sądu Odwoławczego roszczenie powoda zasługiwało bowiem na uwzględnienie z uwagi na ziszczenie się przesłanek z art. 385¹ k.c., jednakże nie jako świadczenie nienależne, lecz na podstawie umowy łączącej strony z wyłączeniem bezskutecznych względem powoda zapisów umowy dotyczących opłaty za wykup. Z tego też względu, zarzut apelacji, naruszenia przez Sąd przepisu art. 410 w zw. z art. 405 k.c. poprzez bezpodstawne ich zastosowanie uznać należy za uzasadniony, lecz nie mogący wywrzeć zamierzonego skutku.

W ocenie Sądu Okręgowego również pozostałe zarzuty apelacji są niezasadne.

Za polemiczne wyłącznie z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego należy uznać podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy jest wszechstronna, logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, znajduje również podstawy w obowiązujących przepisach prawa i poglądach judykatury i doktryny. Ocena zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w zakresie abuzywności zapisów umowy dotyczących opłaty za wykup jest również wyczerpująca, a prawidłową argumentację Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje za własną. W szczególności nie sposób zaakceptować twierdzeń apelującego, że Sąd pominął zapisy aneksu podpisanego przez Strony, Sąd I Instancji odniósł się obszernie do zapisów aneksu, wskazując na ich abuzywność. Podkreślenie wymaga, że zgodnie z decyzją Prezesa UOKiK-u nr (...) z dnia 23 grudnia 2015 r., podpisanie aneksu przez konsumenta nie skutkuje pozbawieniem go prawa do dochodzenia dalszych roszczeń na drodze postępowania sądowego, a zaakceptowanie przez Prezesa Urzędu zobowiązania złożonego przez Pozwanego nie oznacza akceptacji dla pobierania przez (...) opłat w wypadku częściowego lub całkowitego wykupu polisy. Sąd Okręgowy wskazuje przy tym, że faktycznie Pozwany pomimo przyjętego na siebie zobowiązania w dalszym ciągu wprowadzało zapisami aneksu w błąd konsumentów sugerując, że opłata ulega zmianie poprzez obniżeniu do 5 % gdy faktycznie w przypadku powoda było to 9 %.

Sąd Okręgowy wskazuje mając na uwadze powyższe, że opłata za wykup w dalszym ciągu określona została procentowo, w oderwaniu od rzeczywistych kosztów, które miała pokrywać, w dalszym ciągu opłata ukształtowana na tym poziomie jest też rażąco wygórowana, a z uwagi na niedoinformowanie tytułem jakich świadczeń ekwiwalentnych jest pobierana w takiej wysokości w dalszym ciągu jest sprzeczna z dobrymi obyczajami.

Brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 65 § 2 k.c. w związku z zapisami aneksu. Jak wskazano wyżej, również zapisy aneksu ustalające wartość wykupu w odniesieniu do wartości umowy, pojęcia nie znanego umowie poprzez dokonanie 9 % potrącenia ukształtowały sytuację konsumenta rażąco naruszając jego interesy i w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Brak jest też podstaw do przyjęcia, że strona powodowa miała jakikolwiek realny wpływ na treść aneksu tym bardziej, że jak wskazuje apelujący powstanie aneksu było wykonaniem decyzji Prezesa UOKiK. Okoliczność, że pozwany poinformował powoda o warunkach zawarcia Aneksu, sposobie ustalenia wysokości opłaty, skutkach naliczania opłat i terminie od kiedy Aneks będzie skuteczny w przypadku jego zawarcia, w żaden sposób nie świadczy o tym, że warunki aneksu zostały z nim uzgadniane, wręcz przeciwnie wynika z tego, że podobnie jak OWU zostały one narzucone konsumentowi bez możliwości jakiegokolwiek ich zmiany.

Z uwagi na bezzasadność apelacji podlegała ona oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).